

Дѣдовото момиче отишло при върбата и пакъ ѝ казало:

— Върбо, върбице, моя сестрице, при тебъ за помощъ ида. Тръшнала клони зелената върба, много листенца паднали и всички на момичета станали.

— Какво ще заповѣдашъ? попитали дѣдовото момиче.

Тя имъ разправила всичко и поискала въ черкова да иде. Разтичали се момичетата, донели пакъ коприненитѣ дрехи, скжпитѣ накити и златнитѣ обуца. Облѣкло се дѣдовото момиче, качило се на царската каляска златна и отишло въ черкова. А царскиятъ синъ пакъ тамъ. Стоялъ той като магьосанъ отъ хубостъта ѝ и очи отъ нея не свалилъ. Почнали придворнигѣ да питатъ и разпитватъ, коя е тя, каква е, чия е. Но никой нищо не могълъ да каже, защото никой я не познавалъ.

Царскиятъ синъ казалъ:

— Който ми каже, коя е тя и отъ дѣ е, кисия съ жълтици ще му дамъ.

Царскиятъ синъ ималъ единъ слуга смѣшникъ. Той му казалъ:

— Азъ знамъ, какъ можемъ да я узнаемъ.

— Какъ? Кажи! — попиталъ царскиятъ синъ.

— Заповѣдайте, каквото кажа да се изпълни и ще я узнаемъ.

— Да бжде тъй — казалъ царския синъ.

Когато дошло врѣме, щото дѣдовото момиче да излѣзе отъ черкова, слугата намазалъ черковния прагъ съ смола. Като минало момичето една отъ златнитѣ ѝ обувки се залѣпила и останала на прага. Взели тоя златенъ обувекъ и го дали на царския синъ.

Като стигнала въ кѣщи, дѣдовата дъщеря облѣкла пакъ проститѣ си дрѣхи и седнала да чака майка си. Върнала се бабата съ дъщеря си и за друго не приказватъ — само за хубавата мома съ коприненитѣ